

Daniel Crowley en de geesten

In Cork leefde een man die Daniel Crowley heette. Hij was kistenmaker en had een grote voorraad kisten gemaakt, zodat zijn gezin ook bestellingen kon uitvoeren als de meester niet thuis was.

Op een dag kwam er een bode in Crowley's zaak en zei dat aan het andere eind van het stadje een man gestorven was en of hij naar het sterfhuis wilde gaan om er een kist te brengen.

Daniel Crowley haalde dus een kist uit de opslagplaats, laadde hem op een wagen en reed naar het huis van de gestorven man. Daar werd het lijk in de kist gelegd en op een tafel in de kamer naast de keuken opgebaard.

Vijf of zes vrouwen hielden de dodenwacht en veel familieleden en kennissen van de dode waren bijeen in de keuken, ze nodigden Daniel uit te gaan zitten, gaven hem een glas punch en kortten de dodenwacht met liederen en verhalen.

Crowley deed flink mee en toen het zijn beurt was, zette ook hij een lied in. Het was een heel bijzonder lied over feeën. Het beviel de mensen en hij moest het telkens opnieuw zingen. De rouwenden waren zo enthousiast over het lied en de mooie stem van Crowley dat een van de vrouwen zich afvroeg of zij de

kistenmaker niet als echtgenoot voor een van haar drie ongetrouwde dochters aan de haak kon slaan. Crowley was vrijgezel en had nog nooit aan trouwen gedacht.

De moeder van de drie dochters wilde dat niet zelf vragen en fluisterde de vrouw toe die naast haar zat: "Hij zou een goede partij zijn voor mijn oudste dochter, hij is een nette man, heeft een mooie stem en met zijn vak heeft hij vast ook veel geld opzijelegd. Praat jij eens met hem en vraag wat hij van een huwelijk vindt, maar zeg vooral niet dat ik erom heb gevraagd."

De vrouw ging naar Daniel Crowley en zei hem dat zij een mooi jong meisje kende dat een goede echtgenote voor hem zou zijn, want het moest er toch een keer van komen. Crowley antwoordde echter kwaad: " Er is geen vrouw, al is ze nog zo mooi die ik zou willen trouwen of met wie ik bed en brood zou willen delen."

De moeder van de dochters was beledigd en zij begon Crowley uit te schelden. "Daar zul je spijt van krijgen, lelijke schoft, je zou de grootvader van mijn kind kunnen zijn. Maar je bent nog niet waard om haar schoenen te poetsen. Dag en nacht ben je alleen maar bij doden en aan doden verdien je je geld.

"Je hebt helemaal gelijk," antwoordde Daniel, "ik geef de voorkeur aan doden boven levenden, vooral als ik jou aankijk. De doden geven me werk en brood, alleen de doden hebben kisten nodig, de levenden niet."

"Waarom ga je dan niet naar de doden als ze je zo goed bevallen, huh?"

"Dat zou ik meteen doen als ik maar wist hoe," antwoordde Daniel.

"Misschien zou je ze te eten moeten vragen," antwoordde de vrouw met haar scherpe tong.

Toen sprong Daniel op, liep naar buiten en riep door de nacht: "Mannen, vrouwen, kinderen, soldaten, matrozen, jullie allemaal voor wie ik kisten heb gemaakt, ik nodig jullie vanavond uit bij mij thuis, ik ga een groot feest geven."

De mensen die vlak bij de kist stonden, zagen dat de dode in zijn kist glimlachte, alsof hij de uitnodiging had gehoord.

Het gezelschap maakte dat het buiten kwam, en Daniel Crowley reed zo snel hij kon terug naar zijn winkel. Op weg naar huis stopte hij bij een kroeg, ging naar binnen en kocht een grote fles whisky. Hij had de werkplaats afgesloten en de luiken dichtgedaan voor hij wegging. Toen hij dichterbij huis kwam, zag hij dat de luiken open stonden en in alle kamers het licht brandde, hij dacht meteen aan een inbraak. Hij sprong van de wagen en verborg zich achter een uitstekend deel van de muur aan de voorkant van het huis dat tegenover zijn winkel lag. Hij zag hoe mannen, vrouwen en kinderen zijn zaak binnenstroomden en vreemd, er kwam niemand naar

buiten. Hij stond al even te kijken, toen iemand hem op zijn schouder sloeg:

"Aha, hier sta je! Wij wachten al en tijd op je. Schandalig om je gasten zo te behandelen!" Op de drempel van de winkel gekomen zag Crowley dat die stampvol mensen stond. Een paar van hen waren burens die hij vroeger had gekend. Ze dansten en ze zongen en hadden dikke pret. Hij staarde het verbluft allemaal aan toen een man op hem toetrad en zei:

"Je schijnt me niet te herkennen, Daniel Crowley."

"Ik weet het niet," antwoordde Daniel, "moet ik je kennen?"

"Nou zeg, jij bent vergeetachtig, ik ben de allereerste voor wie je ooit een kist hebt getimmerd. Met mij is je bedrijf begonnen." Al gauw kwam er een ander bij, een lamme:

"Hee Daniel Crowley, ken je mij niet meer?"

"Sorry, nee, ik zou het echt niet weten!"

"Ik ben je neef. Het is niet eens zo lang geleden dat ik ben gestorven."

"Ach, nu zie ik het, je bent kreupel. In Gods naam," zei Crowley tegen zijn neef, "hoe raak ik in vredesnaam al die mensen weer kwijt? Hoe laat is het eigenlijk?"

"Nog vroeg, het is nèt elf uur." Crowley was stomverbaasd, voor zijn gevoel moest het al veel later zijn.

"Trek het je niet aan," zei zijn neef, "wees aardig tegen iedereen, zorg dat ze het allemaal naar hun zin hebben."

"Ik heb geen geld om voor iedereen eten en drinken te kopen, bovendien zijn alle winkels al lang gesloten," antwoordde Crowley.

"Maakt niet uit," zei de neef.

Het dansen en pret maken ging door en toen Daniel Crowley rondkeek, zag hij in de verste hoek een vrouw die niet danste en maar wat stilletjes voor zich uitkeek.

"Wat is er met die vrouw aan de hand, bang?" vroeg Crowley aan zijn neef, "waarom danst ze niet en heeft ze geen plezier als de anderen?"

"Zij is nog niet zo lang dood en haar kist is nog niet betaald. Nu is zij bang dat je de rekening bij haar komt innen en dat de andere gasten horen dat ze schulden bij je heeft," legde de neef uit.

De beste danser van het gezelschap was een fluitspeler, John Reardon uit Cork, de violist was een zekere John Healy. Weliswaar had hij zijn fiedel niet bij zich maar hij wreef zich op de maat van de muziek over het weinige vlees dat hij op zijn botten had, elke rib had een andere klank, hij maakte de mooiste muziek die Daniel Crowley ooit had gehoord.

Al snel volgde het hele gezelschap zijn voorbeeld. Ze dansten de jig en bliezen op hun naakte botten dat het een aard had. Crowley danste mee. Hij moest wel al zijn moed bij elkaar rapen om niet van angst te sterven.

“Was het maar vast morgen,” dacht hij, “maar het duurt nog zo lang.”

Er was een man, John Sullivan, die hem bijzonder opviel. John was twee keer getrouwd geweest en hij had zijn twee vrouwen meegebracht. Crowley zag dat hij met zijn tweede vrouw een polka danste. Zij dansten vrolijk rond, waarbij het hele gezelschap opgetogen de maat klapte en lachte van plezier. Toen werd de eerste vrouw van Sullivan jaloers. Zij liep hem achterna en zei dat zij de eerste rechten had.

"Hoor dat mens nou eens aan," riep de tweede vrouw, "het recht is geheel en al aan mijn kant. Toen hij met mij trouwde, was jij al lang dood dus hij was vrij, bovendien dans ik beter dan jij, of je het nou leuk vindt of niet."

"Pas op je tong," kijfde de eerste vrouw, "je heb zeker de benen van een ander moeten lenen voor je op het feest kwam om mij hier de ogen uit te steken."

Sullivan bekeek zijn twee vrouwen en vroeg toen aan zijn tweede vrouw:

"Ben je hier dan niet op je eigen benen?"

"Nee, ik heb ze geleend... van de vrouw van een buurman."

"En hoe heet die vrouw van wie je ze hebt?" wilde Sullivan weten.

"Catherin Murray, toen zij leefde was zij een eerlijke vrouw."

"Maar waarom ben je niet op je eigen benen hier?"

"O, toen ik leefde heb ik iets uitgespookt. Als straf mocht ik net zo lang niet naar een feest of bal tot iemand mij haar benen leende."

Sullivan werd woedend toen hij begreep dat de vrouw met wie hij had gedanst de benen van een andere vrouw had. Met één klap sloeg hij haar tegen de grond. De vrouw had veel familie onder de aanwezige geesten.

"Dat kun je niet maken Sullivan!" Ze sprongen op hem, en omdat ze geen knuppels of andere wapens hadden, rukten zij hun linkerarm af en sloegen hem waar zij hem maar konden raken, er ontstond een wilde vechtpartij.

Al die tijd stond Daniel Crowley aan het eind van het vertrek te beven van angst, hij dacht dat zijn laatste uurtje was aangebroken.

Sullivan probeerde intussen de slagen af te weren, was teruggeweken en trapte daarbij Crowley op zijn voet. Woedend deelde Crowley een vuistslag uit waarmee hij Sullivan de schedel afsloeg, die op de grond viel en door de kamer rolde. Het hoofdloze spook greep Crowley beet en probeerde hem te wurgen. Crowley smakte tegen de grond en rolde bewusteloos onder een bank.

De volgende morgen vond de knecht zijn meester daar met naast hem een lege whiskyfles. Crowley was gewond, zijn hals zat vol afdrukken van duimen. Hij had geen idee hoe het feest van het dodengezelschap was afgelopen, of wanneer de laatste van zijn angstaanjagende gasten vertrokken waren.
